

[Aksel Larsen.]

som det har gjort hidtil siden 1880, med den traditionelle produktion.

Jeg læser af de højtærede ministres taler, at de nærmest er indstillet på, at det drejer sig om at skaffe afsætning for dansk landbrugs traditionelle produktion. Nej, det går ikke i længden. I 1880, da det oversøiske korn kom til Europa, var det ved at slå bunden ud af det danske landbrugs økonomi, for det var indstillet på at dyrke korn og eksportere. Så stillede man sig om, så puttede man kornet i grisene og hønsene o. s. v.; man puttede det importerede korn i kreaturerne, og så eksporterede man forædlede landbrugsprodukter: mælk, smør, æg, flæsk, bacon, kød o. s. v. Men det kunne være, at vi nu befinder os i en situation, hvor disse produkter ikke er så gode eksportprodukter for Danmark mere, men hvor man må foretage en ny omlægning, samtidig med at man søger nye markeder og finder ud af, hvorledes Danmarks eksportvarer skal præsenteres på disse markeder.

Det er vel først og fremmest landbruget, der bør interessere sig for dette, og i den forbindelse vil jeg udtrykke ønsket om, at visse landbrugsorganisationer ville holde op med deres indbyrdes slagsmål om, hvem der skal have lov til at eksportere hvad, for det kan ikke komme til at gavne helheden. Jeg vil også mene, at regeringen må interessere sig for denne omlægning såvel af produktionen som af eksportvarerne samt for eksportvarernes indpakning, hvis jeg må bruge det udtryk, og eksportvejene.

Jeg er nødt til, selv om det naturligvis sker med en ganske forfærdelig risiko, i den forbindelse at sige, at jeg tror — ligesom for øvrigt den højtærede statsminister, så det formindsker vel min risiko — at der må være noget at gøre også i det, man kalder den østlige verden, altså Sovjetunionen og de med Sovjetunionen forbundne stater i Østeuropa, at det må være muligt at få mere handelsforbindelse med dem og at eksportere både flere industrivarer og flere landbrugsvarer til dem. Jeg hilser med glæde, at den højtærede statsminister har givet udtryk for, at han er opmærksom på dette; men så er der også det ved det, at fællesmarkedets seks lande eksisterer, og fællesmarkedet eksisterer, det vil fortsat

være muligt at handle med landene i fællesmarkedet, det vil fortsat være muligt at eksportere til dem.

Da den højtærede statsminister talte om vor meget store eksport til Vesttyskland, antydede han også, omend med passende forsigtighed, og det skal han ikke lastes for, at denne vor meget store eksport måske kunne bruges til at sikre en noget større eksport, end vi har, netop til Vesttyskland. Ja, jeg er opmærksom på, at over for Vesttyskland er vor handelsbalance indtil det yderste skæv, og jeg vil virkelig ønske, at regeringen vil gøre noget ved dette, for jeg tror, der kan gøres noget ved det, samtidig med at jeg er overbevist om, at Vesttyskland naturligvis ikke totalt vil afbryde handelsforbindelsen med Danmark eller nægte at købe danske landbrugsvarer, selv om vi ikke kommer i fællesmarkedet.

Endelig er der det, som jeg må anse for det allermost vigtige og det allermost nærliggende, nemlig det nordiske samarbejde. Om det nordiske samarbejde sagde den højtærede udenrigsminister i sin tale i fredags kun følgende — det står sp. 2670 —:

„Regeringen vil fortsat søge det økonomiske samarbejde mellem de nordiske lande uddybet, men . . . mulighederne for i de andre nordiske lande at opnå sådanne afsætningsvilkår for vore landbrugsvarer, at dette vil kunne opveje, hvad vi mister i fællesmarkedet, er særdeles ringe.“

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen gentog det, idet han sagde, at man må da ikke tro, at Norge og Sverige kan købe vore landbrugsvarer, vort flæsk og smør o. s. v. Jeg kan ikke begribe, at man ser så snævert på det, at det nordiske samarbejde kun skulle dreje sig om at sælge vore landbrugsvarer til Norge og Sverige, og jeg kan ikke begribe den indstilling, at vi skal bede Norge og Sverige om nordisk samarbejde, for at de skal aftage vor overskudsproduktion. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Jeg tror, at vor landbrugsproduktion, hvis den omlægges på den måde, som jeg har skitseret, kan finde afsætning andre steder end i de nordiske lande. Men det, det drejer sig om, er altså ikke at bede Norge og Sverige om hjælp derved, at de skal købe vore landbrugsprodukter. Det, det drejer sig om, er at foreslå de andre nordiske lande et intimt økonomisk, toldpolitisk og han-